

els impacients

Heus-ací que els que d'ençà de la proclamació de la República, de la diada memorable del 14 d'Abril fins avui, han palesat més el seu enuig, d'una faisó més descarada, han estat els que es diuen i aparencen tot-hora passar per veritables catòlics, quan no fan més que pervertir grotescament les doctrines que, humilment i apassionada, predicava Crist-Home per la terra.

Aquesta gent reaccionària, aquesta gent il·lusa que encara somnia en aquells temps, no gaire llunyans, en què es desfeien vinculant a tort i a dret l'espina al pas del fatídic borbó i del no menys «estrellat» dictador, no saben, o no volen, avenir-se a abaixar el seu urc davant d'un nou règim republicà. Acostumats, pobres (?) – massa ben acostumats – a disposar-ho i remenar-ho tot al seu gust, les costa d'haver de passar pel que la República en bona llei, amb massa lenitat, els ve a exigir.

I, és clar, als vuit mesos de República ja es prenen el dret d'aixecar la veu i s'atreveixen barrudament a manifestar-se en plena via pública hissant encara (!) una bandera que ens recorda tantes vileses i tan horrosos crims, aquells crims produïts per totes aquelles mans assassines que obraven, com «marionettes» despies-tades, a sou del dèspota menarca.

Però, tota aquesta xurma reaccionària que ara ja alça el crit al cel implorant i pidolant al seu Déu que els ajudi a l'enderroc de la jove República, – que amplament va obrint-se camí, – per tal que les

seves visions, tan somniades, puguin esdevenir, a no trigar, una realitat, no es deixaren veure ni en forat ni en finestra el dia que el poble apassionat i entusiasta es llençà al carrer a manifestar el seu esperit ansiós de llibertats. Tota aquesta gentussa que des dels seus diaris, portantveus i revistes més o menys blanques i amb ombres de brutícia i mesquinesa, bescanten ara la República, no aixecaren el cap davant d'un poble – de tot un poble – massa conscient encara, que encès per la joia d'haver enrunat un règim facat de crims i crueltats, sapigué respectar als que no mereixien ésser respectats, perquè mai tampoc havien tingut l'alt sentit de tolerància per aquell que no pensava com ells, aquell que no podrà consentir mai que d'una religió que blasma de les guerres i de les lluites, per tal com es fa seva la tan admirable frase: «Pau entre els homes de bona voluntat», serveixi d'esquer per a combatre baixament totes les nobles idealitats que fan oposició al fanatisme intransigent i reaccionari tan prenyat de sectarismes.

Ja és hora que, d'una vegada per sempre, callin aquestes veus, veus que no són res més que rau-raus de granta, com deia l'estimat poeta Ventura Gassol, rau-raus monòtons però punxants. Cal que s'adonin que han d'emmudir, si no volen que un jorn aquest poble tan assenyat, del qual ja han volgut mofar-se, els aixafi violentament i sens compassió.

Jowsky.

d'espectacles

teatre principal

La companyia Enriqueta Torres ens ha donat moltes novetats. Vol-dríem parlar de totes, perquè s'ho mereixen certament, però ens manca espai i no ens sobra pas el temps.

Parlarem doncs de les més interessants per a nosaltres figuerencs, que són: *L'Abisme* de Carme Monturiol, i *Quan s'ha perdut la fe* de J. Puig Pujades.

Ambdues obres tenen gairebé les mateixes característiques. Les mateixes qualitats i els mateixos defectes. Es diferencien, però, en el fons. L'una, la de la poetessa, drama punyent, corprenedor i resolut amb valentia. L'altra, comèdia blanca començada amb visió i finida amb un vell recurs sentimental.

Qualitats: El diàleg, el lèxic, l'elegància, l'ambient, la sinceritat.

Defectes: La inexperiència teatral. El desdibuix d'alguns personatges capitals.

En la de Carme Monturiol, falsos tots els papers episòdics... inclús l'amiga. Poc reeixit el promès. Encertats: la mare i la filla.

En la de Puig Pujades, reeixit el primer acte, excel·lent el segon, i deplorable el tercer.

Tot disculpable, però, en neòfits de la dramaturgia.

Si posessim en una mateixa balança les qualitats i els defectes pesa, rien més les qualitats i això té el seu mèrit.

La presentació d'ambdues comèdies fou la nota més interessant de les vetllades. La presentació d'escena i de fora escena. El públic era el mateix. Les mateixes dames, els mateixos cavallers. Tot molt selecte.

L'execució immillorable per part de tots, més encara si es té en compte el sacrifici que representa posar en escena unes obres per unes poques representacions.

En la primera, Enriqueta Torres i Maria Valentí foren les heroïnes. En la segona, Salvador Sierra i Joan Sunyer.

Els aplaudiments foren molt nombrosos, els quals obligaren a saludar els autors des de la llotja escènica.

Dos nous triomfs de dos figuerencs.

Es pot dir que a Figueres en qüestió d'art, tenim de tot.

MARCUS XUTÍ.

Xampany RIGOL

El preferit dels intel·ligents

Caves a Sant Sadurní d'Anoia